

Arrest

nr. 284 963 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 23 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 3 november 2015 toe op het Schengengrondgebied met een Spaans visum type C.

1.2. Verzoekster doorliep een procedure inzake internationale bescherming in Frankrijk en legde op 7 januari 2020 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar Belgische partner.

1.3. Na negatief advies van het parket wegens schijnsamenwoning weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen op 11 mei 2020 de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Tegen deze weigering werd geen beroep ingesteld bij de familierechtbank.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 juli 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 24 juni 2022 wonnen verzoekster en haar Belgische partner bij de diensten van de stad Antwerpen informatie in over hun voorgenomen huwelijk.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 september 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.7. Op 13 september 2022 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan ook diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 13.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : O.(…)

voornaam : A.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Mongolië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.09.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene kwam op 03.11.2015 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Spaanse diplomatieke vertegenwoordiging in Peking (China). Een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Frankrijk op 16.07.2018, samen met haar ouders en broer, werd op 26.04.2018 definitief verworpen.

Op 07.01.2020 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, I.(…) M.(…) A.(…). Op 11.05.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dit advies was, na grondig onderzoek, onder meer gebaseerd op de snelle gang van zaken, tal van onwetendheden over elkaar, een vaag ontmoetingsverhaal, het feit dat betrokkenen geen gemeenschappelijke taal spreken, het feit dat zij onvoldoende bewijzen konden voorleggen van de duurzaamheid van hun relatie. Betrokkenen diende geen beroep in tegen deze weigering.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene toont hoedanook niet aan dat

zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Dhr. A.(...) en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr A.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Mongolië. Zowel betrokkene als Dhr. A.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Dhr. A.(...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2020 dat op 16.09.2020 per aangetekend schrijven naar haar werd verzonden voor betekening. Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbodrekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit informatie die door de verwerende partij op 13 januari 2023 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd overgemaakt, blijkt dat verzoekster op 28 oktober 2022 had verklaard zo snel mogelijk naar Mongolië te willen terugkeren. Op 14 november 2022 is ze dan ook zonder verzet via Istanbul (Turkije) naar Ulaanbaatar (Mongolië) vertrokken. De vraag rijst welk belang verzoekster thans kan doen gelden bij haar beroep, tenminste in zoverre dit betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. Ter terechtzitting wordt de aanwezige raadsvrouw geconfronteerd met de vraag naar het actuele belang en zij stelt zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster vrijwillig gevolg heeft gegeven aan het bestreden bevel waardoor het beroep doelloos is geworden.

Bijgevolg is het beroep niet-ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies)

3.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 1, 11°, van de vreemdelingenwet en van het hoorrecht. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“IV. MIDDELEN TEGEN HET INREISVERBOD

(...)

Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Mongolië en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1 Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Dit houdt een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met de persoonlijke situatie van betrokkene.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit zuil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming.

De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

"de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene kwam op 03.11.2015 de schengenzone binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Spaanse diplomatieke vertegenwoordiging in Peking (China). Een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Frankrijk op 16.07.2018 samen met haar ouders en broer, werd op 26.04.2018 definitief verworpen.

Op 07.01.2020 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, I. M. A. Op 11.05.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijk samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dit advies was, na grondig onderzoek, onder meer gebaseerd op de snelle gang van zaken, tal van onwetendheden over elkaar, een vaag ontmoetingsverhaal, het feit dat betrokkenen geen gemeenschappelijke taal spreken, het feit dat zij onvoldoende bewijzen konden voorleggen van de duurzaamheid van hun relatie. Betrokkenen dienden geen beroep in tegen deze weigering. De weigering tot registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene toont hoedanook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met dhr. A. en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat dhr. A. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Mongolië. Zowel betrokkene als dhr. A. wisten dat het gezinsleven van af het begin precair was. Mevr. het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat een van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verder gezet (RW, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Dhr. A. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft."

Tegenpartij stelde in de beslissing dat de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven vormt, zo concludeert tegenpartij dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, omdat er geen sprake is van een gezinsleven.

Ondertussen heeft verzoekster, samen met haar partner, een huwelijksaangifte ingediend op 24.06.2022. Hieromtrent wordt niets meegedeeld in de beslissing waardoor er van uitgegaan moet worden dat het dossier dan ook niet naar behoren werd onderzocht en men geen rekening heeft gehouden met alle elementen en de actuele situatie.

Men gaat uit van een onderzoek (van de relatie) dat dateert van begin 2020. Ondertussen zijn we meer dan 2 jaar verder, wonen ze nog steeds samen en hebben ze nog steeds een duurzame relatie, dewelke uiteraard nog hechter geworden is. Hiervan wordt echter niets onderzocht, noch wordt hierover enig argument gevoerd.

Zo wordt verzoekster ook verweten een vaag ontmoetingsverhaal te hebben. Elke relatie kent een andere start. Het koppel heeft elkaar in België leren kennen. Zij stonden aan dezelfde bushalte en geraakten aan de praat.

Zij tekenden geen beroep aan tegen de tussengekomen beslissing gezien zij zich konden vinden in het feit dat zij (misschien) voorbarig een aanvraag tot wettelijke samenwoning indienden. Dit heeft niets te maken met hun geloof in hun relatie.

Bovendien wordt er gesteld dat zij geen gemeenschappelijke taal hebben, dit mag echter geen struikelblok zijn in de tijd van de technologie. Zij spreken beiden Engels en voor het overige behelpen zij zich met vertaalapps. Dit heeft geen weerslag op de liefde van verzoekster en haar partner.

Indien het verzoekster enkel te doen was om een verblijfsrechtelijk voordeel, was het eenvoudiger om de relatie met de heer I.(...) te beëindigen en een nieuwe partner te zoeken. Verzoekster wenst haar leven echter te delen met de heer I.(...), ongeacht of dit een verblijfsvoordeel oplevert.

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Verzoekster werd aangetroffen in de woning van haar partner, alwaar zij duurzaam samenleven. Mocht men dit dossier onderzocht hebben en zich niet louter gefixeerd hebben op de eerdere weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning door de Stad Antwerpen, zou men tot de conclusie zijn gekomen dat verzoekster en de heer I.(...) wel degelijk en nog steeds een hechte relatie hebben. Zij dienden ondertussen ook een huwelijksaangifte in en wachten op beslissing terzake.

Hieruit volgt dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen. De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Bovendien werd op 24.06.2022 een huwelijksaangifte gedaan. Hiermee toont verzoekster aan dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie. Verzoekster en de heer I.(...) wensen hun relatie nog steeds verder te zetten.

Er is wel degelijk sprake van een gezinsleven. Verzoekster terugleiden naar haar land van herkomst, maakt dan ook een schending uit van artikel 8 EVRM.

Tegenpartij merkt verder op dat de heer I.(...) kan afreizen naar Mongolië waar het koppel hun relatie dan kan verderzetten.

Dat aldus ook hierom de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Bovendien schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend dement is om het inreisverbod in te korten>, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen. "

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn voor verzoekster en haar gezin, m.n. met haar partner. Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster. Verzoekster mag immers resp. 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Zij heeft hier een hechte relatie, woont al jaren samen met haar partner waar zij tevens een veilig onderkomen heeft.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoekster, zoals hierboven reeds meermaals aangehaald.

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

In dit dossier is er eveneens sprake van een grove onzorgvuldigheid.

Tegenpartij stelde in de beslissing dat de weigering van voltrekking van huwelijk een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven vormt, zo concludeert gedaagde dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, omdat er geen sprake is van een gezinsleven.

Nochtans werd op 24.06.2022 een nieuwe huwelijksaangifte gedaan. Hiermee toont verzoekster aan dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie. Verzoekster en de heer I.(...) wensen te huwen, gelet op hun duurzame relatie.

Tegenpartij gaat hiermee bovendien totaal voorbij aan het feit dat verzoekster werd aangetroffen in de woning van de heer I.(...), daar waar zij nog steeds samenwonen, hun relatie verder uitbouwen en wachten op de beslissing om te kunnen huwen. Dit gegeven wijst er wel degelijk op dat verzoekster samenleeft met de heer I.(...) en dat zij een duurzame relatie hebben.

Er is wel degelijk sprake van een gezinsleven. Verzoekster terugleiden naar haar land van herkomst, maakt dan ook een schending uit van artikel 8 EVRM.

Zoals reeds gesteld, mag een bevel om het grondgebied te verlaten niet lukraak worden genomen. Het betreft een ingrijpende maatregel die slechts in individuele gevallen mag worden genomen. De beslissing is dan ook uiterst onzorgvuldig genomen.

Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en dit is absoluut onaanvaardbaar.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoekster werd gehoord op 13.09.2022.

Verzoekster werd gehoord voorafgaand aan de beslissing. Verzoekster spreekt echter geen Nederlands. Zij kan zich dan ook onmogelijk behoorlijk uitdrukken in de Nederlandse taal en/of de vragen begrijpen. Dit werd het koppel verweten, doch zij losten dit op door in het Engels en via vertaalapps te communiceren. Dat dit een grove schending uitmaakt!

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

3. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;

4. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184). In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoekster ernstig worden aangetast aangezien zij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RW 202254). Deze reactie houdt tevens in dat zij op een adequate manier haar standpunt kan duidelijk maken.

Verzoekster kon onmogelijk uiteenzetten waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing.

IV.2. Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoekster terug naar haar land van herkomst dient te keren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoekster zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Zij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die haar daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

De mensenrechtelijke situatie in Mongolië is uiterst ernstig te noemen.

Er dient dus ernstig onderzoek te worden gedaan naar de mogelijkheid om terug te keren naar een land waar verzoekster zal terechtkomen in levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situaties.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over het onderzoek aangaande de situatie in het herkomstland (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen.

Tegenpartij heeft verzoekster onvoldoende gehoord over haar vrees tot schending van artikel 3 van het EVRM indien zij gedwongen zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekster begrijpt niet dat verwerende partij op een bijzondere lichtzinnige wijze omgaat met het administratief dossier. Men kan niet zomaar beslissingen nemen die een verwijdering van het grondgebied inhouden. Dergelijke beslissingen zijn verregaand en hebben een serieuze impact op iemands leven. Aldus dient men met omzichtigheid een beslissing te nemen en dient men daarenboven een gedegen onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst vooraleer men de persoon terugstuurt.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoekster dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoekster naar Mongolië en het risico dat zij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! De veiligheid van verzoekster moet worden gegarandeerd, in casu is dit niet gebeurd, integendeel zelfs! De bestreden beslissing schendt integraal artikel 3 EVRM en dient daarom te worden vernietigd.

IV.3. Schending van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.⁸ Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.⁹ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhouden op artikel 8 EVRM¹⁰ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Verzoekster verblijft sinds 2017 in Europa. Zij verliet haar land van herkomst destijds samen met haar familie en ze dienden een verzoek tot internationale bescherming in in Frankrijk. Dit werd echter verworpen. Nadien reisde zij verder naar België om te studeren. Eens in België kwam zij haar partner tegen en begon hun relatie. Zij hebben ondertussen geruime tijd een relatie samen, desalniettemin wordt er aan de oprechtheid van hun relatie nog steeds getwijfeld. Verzoekster benadrukt dat zij en haar partner wel degelijk een oprechte en duurzame relatie hebben. Zij wensen samen hun toekomst op te bouwen. Men motiveert dat de heer I.(...) kan afreizen naar Mongolië en dat zij aldaar hun relatie kunnen verderzetten, doch men gaat hierbij totaal voorbij aan het feit dat de heer I.(...) niet zo maar kan vertrekken om zich elders te vestigen. Tevens zou hij zijn tewerkstelling moeten stopzetten.

Verweerder verliest uit het oog dat het gescheiden leven een serieuze impact heeft op de relatie van verzoekster en de heer I.(...).

Dat het wel degelijk een schending van art. 8 EVRM is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering schendt ontegensprekelijk artikel 8 EVRM! De beslissing dient dan ook te worden geschorst.

IV.4. Schending van artikel 1.11° Vreemdelingenwet - risico op onderduiken

Volgens art. 111° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

Verzoekster heeft een relatie met de heer I.(...). Zij wensen in het huwelijk te treden en samen hun toekomst op te bouwen. Zij deden een huwelijksaangifte op 24.06.2022. Verzoekster werd ook aangetroffen in de woning van de heer I.(...), eens te meer een bewijs van huil samenwoning en relatie. Verzoekster heeft er dan ook alle belang bij om de procedure af te wachten m.b.t. haar huwelijksaangifte en haar leven hier verder uit te bouwen met haar partner met wie ze al meerdere jaren gelukkig samenleeft. Er is absoluut geen enkele reden waarom verzoekster zou trachten onder te duiken. Verzoekster wenst niet onder te duiken noch te vertrekken. Zij wenst enkel en alleen haar toekomst verder te zetten met de heer I.(...).

Er werd met de huwelijksaangifte noch met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoekster vormt geen actueel gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond!

Er werd met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoekster vormt geen actueel gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond!

Voorts moet verwerende partij ook steeds het subsidiariteitsprincipe respecteren. Met andere woorden moet uit de beslissing blijken of de overheid onderzocht heeft of er geen andere minder dwingende (maar voldoende) maatregelen mogelijk zijn om de vreemdeling terug naar de grens te leiden.

Artikelen 74/14, §2 Vw en 110quaterdecies Verblijfsbesluit vernoemen als 'andere afdoende maar minder dwingende maatregelen':

- de meldingsplicht,
- de financiële waarborg en
- het afgeven van identiteitsdocumenten.

De omzendbrief van 10 juni 2011 werd dan ook niet gerespecteerd. Daarin wordt voorzien dat de gemeente de betrokken vreemdeling verschillende keren moet uitnodigen om hem te informeren over de gevolgen van het betekende uitwijzingsbevel alvorens mag overgegaan worden tot detentie.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat er werd onderzocht of nagegaan of minder dwingende maatregelen onderzocht zijn."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.4. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1.(...) ”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Verzoekster betwist in haar middel nergens de vaststelling dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel van 13 september 2022 geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoekster betwist evenmin dat haar op 16 september 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend waaraan zij geen gevolg heeft gegeven, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was aan verzoekster een inreisverbod op te leggen met een maximumduur van 3 jaar.

3.5. Verzoekster is van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met “de specifieke omstandigheden” zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Verzoekster koppelt dit aan een schending van het hoorrecht.

3.6. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat in beginsel tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 januari 2020, nr. 246.623).

3.7. Verzoekster bevestigt zelf dat zij ter gelegenheid van haar arrestatie op 13 september 2022 wel degelijk werd gehoord in de ‘amigo’ van het hoofdkantoor van de politie van Antwerpen. Verzoekster geeft in haar middel te kennen dat zij geen Nederlands beheerst en dat zij met haar partner in het Engels communiceert waardoor zij niet in het Nederlands kan worden gehoord. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat het gehoor niet in het Nederlands, maar wel in de Engelse taal plaatsvond. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoekster belemmerd zou zijn geweest om adequaat te antwoorden op de gestelde vragen. In weerwil van de beweringen in haar middel werd verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om eventuele “specifieke omstandigheden” toe te lichten, maar dat zij dit niet heeft gedaan. De aangevoerde schending van de hoorplicht mist feitelijke grondslag.

3.8. In haar middel voert verzoekster een schending aan van haar recht op gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een (beschermenswaardig) privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). Deze term neemt soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uit van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt in haar middel dat zij sinds 2017 in Europa verblijft, maar brengt verder geen enkel begin van bewijs aan van verregaande sociale bindingen of engagementen in België die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in haren hoofde sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Wat haar gezinsleven betreft, wijst verzoekster op de relatie met haar Belgische partner. Volgens haar gaat het om een oprechte en duurzame relatie. Zij oppert dat haar partner zich niet zomaar elders kan vestigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen, maar geen verdere bewijzen aanbrengt die het duurzaam karakter van haar relatie zouden kunnen aantonen. Omwille van haar onregelmatige verblijfssituatie was verzoekster van bij aanvang op de hoogte van de precariteit van haar gezinsleven. Bovendien werd bij het onderzoek van de schijnsamenwoning vastgesteld dat verzoekster en haar partner vage verklaringen aflegden over hun ontmoeting, onwetend waren over talrijke aspecten van elkaars achtergrond, geen gemeenschappelijke taal spraken en evenmin verdere bewijzen aanbrachten die zouden wijzen op een duurzame relatie. Daarbij komt dat zij, zoals hierboven reeds aangehaald, geen beroep aantekenden tegen de weigering van registratie van hun verklaring van wettelijke samenwoning, waardoor deze beslissing en haar motieven tot op heden overeind blijven. Door in haar middel meermaals te benadrukken dat zij wél een duurzame relatie heeft, slaagt verzoekster er niet in de overwegingen uit de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door haar relatie met haar Belgische partner niet als een beschermenswaardig gezinsleven te kwalificeren.

3.9. In de beslissing wordt betreffende verzoeksters gezinsleven het volgende gesteld:

“Op 07.01.2020 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, I.(...) M.(...) A.(...). Op 11.05.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dit advies was, na grondig onderzoek, onder meer gebaseerd op de snelle gang van zaken, tal van onwetendheden over elkaar, een vaag ontmoetingsverhaal, het feit dat betrokkenen geen gemeenschappelijke taal spreken, het feit dat zij onvoldoende bewijzen konden voorleggen van de duurzaamheid van hun relatie. Betrokkenen diende geen beroep in tegen deze weigering.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene toont hoedanook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Dhr. A.(...) en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr A.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Mongolië. Zowel betrokkene als Dhr. A.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Dhr. A.(...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in

België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.”

De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen gegevens bevat die het daadwerkelijke en duurzame karakter van verzoeksters relatie zouden bevestigen. Verzoeksters bewering, dat zij op 24 juni 2022 te Antwerpen een huwelijksaangifte zou hebben gedaan, wordt niet ondersteund door het administratief dossier. De bewering van verzoekster spoort zelfs niet met het stuk dat zij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2). Uit het stuk van 24 juni 2022, getiteld *“Informatie Huwelijk / Wettelijke samenwoning”* blijkt enkel dat verzoekster en haar partner informatie hebben ingewonnen over een voorgenomen huwelijk, maar hieruit kan niet worden opgemaakt dat er een huwelijksaangifte zou hebben plaatsgevonden. In het stuk wordt immers vermeld dat er zowel in hoofde van de partner als in hoofde van verzoekster zelf nog een reeks documenten ontbraken of niet in orde waren. Dit stuk kan dus onmogelijk als een ‘huwelijksaangifte’ worden beschouwd die ten onrechte door de verwerende partij zou zijn veronachtzaamd. In zoverre verzoekster de overwegingen uit het negatief advies van het parket van Antwerpen of de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen bekritiseert, dient te worden aangestipt dat deze beslissing niet werd aangevochten voor de familierechtbank en dat de Raad dienaangaande rechtsmacht ontbeert. Betrokkenen hebben berust. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door de weigering van de registratie van de verklaring wegens schijnwettelijke samenwoning, die niet in rechte werd aangevochten, als een *contra*-indicatie te beschouwen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verzoekster herhaalt in haar middel dat niet met het geheel van de elementen rekening zou zijn gehouden, maar zij verheldert niet welke (bijkomende) concrete elementen bij het nemen van de bestreden beslissing buiten beschouwing zouden zijn gelaten.

3.10. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De Raad merkt op dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM koppelt aan het opleggen van een verwijderingsmaatregel. Het voorwerp van onderhavig beroep is echter het inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster dient te verhelderen op welke wijze het opleggen van een inreisverbod een schending zou uitmaken van deze verdragsbepaling, waar zij in gebreke blijft. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is dus, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.11. Tenslotte voert verzoekster de schending aan van artikel 1, 11°, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bevat de definitie van het ‘risico op onderduiken’: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”*. De Raad stelt vast dat dit wetsartikel geen rechtstreekse grondslag vormt voor de bestreden beslissing en dat de schending ervan niet op dienstige wijze kan worden aangevoerd.

Het vastgestelde *“risico op onderduiken”* is *in casu* gekoppeld aan de beslissing om verzoekster op grond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoekster betoogt dat zij er geen belang bij heeft om onder te duiken omdat zij de procedure betreffende haar huwelijksaangifte wil afwachten en haar leven hier verder wil uitbouwen. Zij slaagt er evenwel niet in te ontkrachten dat zij valt onder het objectieve criterium uit artikel 1, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet: *“de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel; (...)”*. Verzoekster heeft immers geen gevolg gegeven aan de verwijderingsmaatregel die haar op 16 september 2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Aangezien verzoekster geen beschermenswaardig gezinsleven heeft aangetoond, kan zij zich hierop niet beroepen om aan te tonen dat haar bij het nemen van de voorafgaandelijke verwijderingsmaatregel ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek zou zijn toegestaan.

3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 1, 11°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing zou steunen op onjuiste gegevens of het gevolg is van onzorgvuldig onderzoek, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing behept zou zijn met een motiveringsgebrek. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de (materiële) motiveringsplicht aangetoond. Er blijkt geen schending van de hoorplicht.

Het middel, gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Er is derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN